

Noteert u alvast de volgende data van de komende bijeenkomsten:
14-05-2022, 10-09-2022 en 08-10-2022
Nadere informatie op de volgende pagina's.

het leven zit

vol verhalen

Gezicht op de Rotterdamse haven 1876

James Webb (1825-1895)

Rotterdam: van kleine handelsstad tot grootste haven van de wereld

Inhoudsopgave

Van de redactie	18
Van de voorzitter	19
Programma	20
Beroep van je voorouders	20
Bekende straattypes uit Rotterdam	23
De chocoladebol	27
Conny's Column 39	30
Colofon	31

Van de redactie

Het is weer lente dat betekent dat wij weer vlak voor de zomervakantie zitten. 14 mei is dan ook weer de laatste bijeenkomst voor de zomer na een wat druilerige winter en nog wat 'opgehokt' vanwege Corona mag er nu weer ruimte zijn om allerlei dingen buitenshuis te doen. In de winterperiode was er veel tijd om via internet tijd te besteden aan je eigen genealogie.

Wat er na de zomervakantie voor sprekers komen is nog niet bij ons bekend, een verrassing voor ons allen kijk dan ook op onze website of lees de nieuwsbrief goed want daarin komt de nieuwe agenda te staan voor na de zomer.

Het is de bedoeling dat net zo als de afdeling Rotterdam, elke afdeling in het land een eigen website krijgt en dat die dan via de nieuwe landelijke website te bereiken zijn. De voorbereidingen zijn wat dat betreft in volle gang, per afdeling worden er mensen opgeleid voor het onderhoud en continuïteit.

Tevens hebben wij als redactie nog een verzoek door het opraken van stukjes voor 1340 of er leden zijn die ook een stukje kunnen schrijven over bijvoorbeeld hoe er toe gekomen is om aan stamboom onderzoek te beginnen of een stukje van hun stamboom te publiceren.

Redactie: Conny van den Eijnden, Regina Philip, Rob Lambermon
(eindredactie en samenstelling)

[Rob Lambermon, Bestuurslid]

Van de voorzitter

En al weer is er een kwartaal voorbij.

Sinds de vorige 1340 verscheen gaat het weer een stukje beter met de NGV en is het nieuwe hoofdbestuur voortvarend met de NGV aan de slag gegaan.

Niet langer zette de negatieve spiraal zich voort maar bouwde men aan een toekomstbestendige vereniging.

Nu de 'Coronastorm' even is gaan liggen en we weer regelmatig zonder al te veel beperkingen bij elkaar kunnen komen lijkt het een goed idee binnen niet al te lange tijd een afdelingsledenvergadering te beleggen.

In het verleden is gebleken dat u als afdelingsleden niet altijd even warm liepen voor dit type noodzakelijke vergaderingen. De regels en het HH reglement schrijven dit voor.

Laten we eerlijk zijn, de meesten van de leden komen voor het sociale contact en de lezingen en waren nauwelijks geïnteresseerd in het besturen van de vereniging.

Veelal werden de belangrijkste punten die op dat moment speelden behandeld en vroeg ik u naar de zaken die de afgevaardigde mee moest nemen naar de AV. Het lid is koning en we zullen dan ook niet van deze koers afwijken. Hoewel ons bestuur op dit moment compleet is wil ik toch als voorzitter onder de aandacht brengen dat ik in verschillende functies in zowel de afdeling Rotterdam e.o. en landelijk hoofdbestuur nu ongeveer de helft van mijn leven al NGV bestuurder ben.

Dit geeft te denken, ook al zijn we als afdelingsbestuur goed op elkaar ingespeeld en heeft een ieder zo zijn of haar specialiteit.

Ik wens u fijne zomermaanden toe in goede gezondheid.

[Roelof Vennik, voorzitter]

Programma

Programma zomer 2022

Voor het jaar 2022 hebben we de volgende bijeenkomsten op het programma staan:

14 mei	De Melksalon. Een Zeeuwse familiegeschiedenis De Melksalon is de geschiedenis van beurtschippers en koetsiers in Terneuzen, een Zeeuws dienstmeisje in Amsterdam, een held in de Eerste Wereldoorlog en een melksalon in Goes.
Spreekster Reineke van Wouwe
10 sep	Nog niet bekend.
08 okt	Nog niet bekend.

De locatie waar onze bijeenkomsten worden gehouden is:

BuurtKamer “de Vijverhoek”, Lage Vijver 2, 2923 TP Krimpen aan den IJssel. De inloop is vanaf 13:00 uur, het programma begint om 13:30 uur.

BEROEP VAN JE VOORoudERS

Aandacht voor het beroep “Bakenmeester”

In deze tijd wordt regelmatig aandacht besteed binnen de genealogie aan oude beroepen en het voorkomen of herkennen van een oud beroep in de familiegeschiedenis. Bij het CBG wordt ook wel verwezen naar beroepen op persoonskaarten en ambachten als geschiedbron. Ook is het soms relevant voor de sturende factor voor het ontwerp van het familiewapen.

De behoefte om stil te staan bij het beroep van mijn oud-ouder Dirk van Andel ontstond bij het lezen van het artikel van ons bestuurslid Rob Lambermon over de voorvader Bartholomeus Labeen (1625-1697) die ondermeer het oude beroep van Maasschipper uitoefende.

Dirk van Andel geboren in 1791 en getrouwd met Adriana van Wijnen geboren in 1795 woonde in eerste instantie op zijn vaartuig in Andel te Noord-Brabant maar vertrok met zijn vaartuig naar Woudrichem in 1837. Dirk van Andel was een zoon van Jan van Andel en Teuntje van Naaijen (over de familielijnen van Andel en Naaijen is al heel veel bekend en gepubliceerd). TEUNTJE VAN ANDEL – mijn betovergrootmoeder – werd als 1^e dochter geboren bij Dirk en Adriana.

DIRK VAN ANDEL voerde het beroep van Bakenmeester uit en werd na zijn overlijden opgevolgd als bakenmeester door zijn zoon Jan van Andel.

Wat is het loods- en bakenwezen? Het is belast met het afbakenen van de vaargeulen in de rivieren en het markeren van obstakels in die vaargeulen en het assisteren van binnenschippers. Het loods- en bakenwezen viel eerder niet onder het ministerie van Rijkswaterstaat maar dat van Financiën.

Er werd volgens publicatie van de stichting Werkgroep Historisch Alphen aan de Maas geen vast salaris betaald maar men werd betaald door de schepen. Ieder schip boven de 300 centenaars was verplicht een loods aan boord te nemen (1 centenaar = 100 kg).

In de jaren zestig van de 19^e eeuw ging men de riviervverbetering met kracht aanpakken en het loods- en bakenwezen op de Nederlandse rivieren verbeterd en ondergebracht bij Rijkswaterstaat.

In 1865 werd de wettelijke regeling van het loods- en bakenwezen ingevoerd. Ingenieurs en opzichters van Rijkswaterstaat hielden toezicht op de bakendienst.

Wat was nu precies het werk van de bakenmeester? Hij moest in zijn kwartier de ondiepten in de rivier peilen, in kaart brengen en met goed zichtbare bakens aanduiden. Ook moesten ze de vaargeul markeren middels op de oever geplaatste stroom- of bolbakens. De oeverbewaking moest telkens worden aangepast omdat de vaargeul zich verplaatste. Als het hoogwater was, waren ze verplicht de in de rivier uitstekende kribben met bakens aan te geven. Gezonken schepen moesten worden gemarkeerd. 's-nachts werd een boei voorzien van een lantaarn.

De rivier zit ook in mijn bloed net zoals bij mijn voorouders en ik kijk vanuit mijn huis aan de rivier in Dordrecht naar Zwijndrecht waar de conservenindustrie Zwanenburg was gevestigd. Mijn vader Adrianus van Andel werkte daar en wij mochten wonen in een huis grenzend aan de fabriek waar de tonnen opgestapeld werden tot aan de kade. Hoogwater betekende voor mijn vader bij nacht en ontij uit bed, lieslaarzen aan en zandzakken stapelen. Toen de Zwanenburg industrie vertrok naar hun nieuwe locatie in Brabant gingen wij niet mee omdat mijn vader zei: ik mis dan de rivier.

Mijn vader groeide op in Hendrik-Ido-Ambacht en ging op de tandem af en toe met zijn vader en oom terug naar Woudrichem om aldaar vis te halen bij achtergebleven familie. Zijn grootvader Nicolaas van Andel vertrok met zijn gezin naar Hendrik-Ido-Ambacht. Hij was een zoon van Teuntje de 1^e doch-

ter van Dirk van Andel de bakenmeester en zijn loopbaan was hij samen met zijn broer gestart als binnenschipper/zalmvisser in Brabant. De zalmvisserij liep daar in de tijd sterk achteruit en ondanks alternatieve acties door onderhands te vissen in Duitsland en aanvaringen met overheidsbekleders, wat uitliep in boetes en korte gevangenschap, was er geen brood meer te verdienen. Zijn zonen Franciscus en Antonius gingen, eenmaal gevestigd in Hendrik-Ido-Ambacht, andere beroepen uitvoeren.

Geen bakenmeester meer zoals voorvader Dirk van Andel en zijn zoon Jan van Andel maar wel dichtbij en verbonden met de rivieren die hun woonplaats omringden/benaderden.

Als bakenmeester diende je trouwens wel aan eisen te voldoen om in aanmerking te komen. Je moest Nederlander zijn en van goed gedrag. Geen hinderlijke lichaamsgebreken hebben voor de uitoefening van je beroep. Een bekwame schipper zijn en bekend met de loop van de rivier.

Van 1834 - 1895 werd geëist dat je goed kon lezen en schrijven. Bij indiensttreding moest men voor het kantongerecht een eed of belofte afleggen en als onderscheidingsteken droeg men een koperen plaatje en beschikte men over voldoende materiaal (stroombakens en over een eigen roeiboot).

Dirk van Andel mijn oud-ouder is op latere leeftijd volgens de overlijdensakte uit het archief van Heusden verdronken in de Maas. Wellicht kon hij ondanks zijn liefde voor het water niet goed zwemmen. Zijn zoon Jan heeft het beroep overgenomen – de familieband kan meegespeeld hebben bij het verkrijgen van de functie. Hij trouwde overigens met Beleke van Bijsterveld (vader Staas van Bijleveld – poldersecretaris).

Mijn vader Adrianus van Andel (geboren 7 december 1922) is op zijn 14^e gestart als roeibootbouwer en vervolgde zijn loopbaan na het verlaten van de Zwanenburgindustrie in de scheepsreparatie bij een bedrijf gevestigd aan de rivier.

Dus logischerwijs stapte ik als kind al van de krib aan de Zwijndrechtse overkant in een door hem aangeschafte stevige roeiboot en verkende ons gezin de haalbare wateren. Vissen en op het water vertoeven c.q. dichtbij de natuur zijn was mijn vaders leven en passie. Ook later op verboden paling vissen en bekeuringen opstrijken was inherent aan het uitvoeren van zijn passie.

Hij was niet opgegroeid in Woudrichem en kwam er een enkele keer nog maar bij achtergebleven familie maar bij het bezoek aan het visserijmuseum

te Woudrichem trof ik verrassenderwijs een treffende replica aan van mijn vaders verzamelde gebruiksartikelen. Ook bouwde hij in de loop der tijd zelf zijn plezierboten in het Zwijndrechtse haventje bij de watertoren waar ik nu al lange tijd op uitkijk. Naast zijn gezin was zijn boot waar het voor hem om-draaide in zijn leven. Ook mijn motto is: ik woon alleen bij en op het water.

In het schrijven van dit verhaal merkte ik dat stilstaan bij een beroep zoals bakenmeester licht kan bieden op de familiegeschiedenis aangevuld met een stukje regiogeschiedenis en overgeleverde Oral history. DNA genealogie richt zich overigens ook al enige jaren op overlevering van karaktereigenschappen en kwaliteiten. Voor zover ik weet is er enkel op het gebied van muzikale kwaliteiten voortgang geboekt.

Ik sluit dan ook af met het oude gezegde met een vraagteken: kruipt het bloed toch waar het niet gaan kan?

Bron: Stichting Werkgroep Historisch Alphen a/de Maas. Copyright 2009 – 2018

[Janneke van Andel, lid]

Bekende straattypes uit Rotterdam

Uitsluitend vertellen over de straattypen, die vroeger door de verdwenen binnenstad doolden. Nu, er zijn er heel wat geweest. Meer dan ik voor uw verbeelding kan doen herleven. In twee categorieën behoren zij echter gescheiden te blijven. Zij, die tot de werkelijk aanstoot en spot opwekkende gedegenereerde leden van het vagebondengilde behoorden, en zij, die gerekend moeten worden tot de kleine nijvere negotianten, de rustige fatsoenlijke mensen, die er iedere dag opnieuw op uit trokken om hun schamele boterham op te scharrelen, doch die door hun eigenaardigheden de publieke aandacht trokken. Beide groepen mogen dus niet vereenzelvigd worden.

De blikken dominee

Een immoreel, laag gezonken en walgelijk individu. Zijn standplaats zocht hij veelal op de Vlasmarkt, waarlangs de Hoogstraatdrukke leidde.

In een verkleurde geklede jas of gekreukelde schansloper stond hij daar te "preken." Geen fatsoenlijk mens wilde of durfde hem te beluisteren. Van ver klonk reeds zijn dreunende eentonige stem.

Het crapule van de straat hing aan zijn onzuivere lippen, waarlangs - terwijl hij oerorde - het speeksel droop naar zijn door **sarcoptes scabici** besmette kin.

En telkens steeg er uit de hem omringende sjappies en straatmeiden een brullend gelach, waarop "de dominee" zijn walgelijk vocabulaire nog meer doorspekte met vloeken en onzedelijke woorden.

We zullen niet verder over hem uitweiden. Slechts baart het verwondering en verontwaardiging, dat het mogelijk is geweest, dat een dergelijk gedege-
nereerd individu zolang in de gelegenheid werd gesteld met zijn vuilbekkerij de volksziel te besmetten.

Poepiebroek

"Mooie citroenen 'n cent! 'n Cent 'n citroen!"

De koopman met het typisch Joodse uiterlijk, die zijn wagen met citroenen door de nauwe straten der binnenstad voortduwde, keek, na iedere schorre roep, om zich heen.

Plotseling klonk dan gillend: "**Poeoeoeoeopiebroek!** Hai poeoeoeoeopiebroek!"

Dan keek de koopman om en ontwaarde zijn treiteraars op veilige afstand. De lachende trones der straatjongens maakten hem giftig, zijn ogen knepen dicht en zijn lippen mompelden een verwensing, doorgaans een ongeneeslijke of besmettelijke ziekte inhoudend. Verachtelijk draaide hij zich dan weer om en duwde zijn kar verder.

'n Cent 'n citroen! 'n Centje...." "**Poepiebroek!**"

Pats! Een koolstronk pletste tegen zijn gebogen rug. Hij draaide zich opnieuw om, de kop vurrood van haat en opwinding. Zijn rauwe stem gaf de première van eigen gecreëerde verwensingen, die in hoofdzaak de vingerwijzing inhielden rotte bloemkoolstronken over de muur van de gevangenis op de Noordsingel te smijten, dan hadden zij de verzekerdheid, dat ze hun "oude vaar en moer" raakten, die daar voor twintig jaar opgesloten waren wegens moord en brandstichting.... Ziezo, dat was er dan uit.

"Poepiebroek!"

Opnieuw zette de koopman getergd zijn kar neer. Hij stond in tweestrijd er op in te vliegen.

Dan ineens greep hij impulsief een citroen van zijn voorraad en wierp haar onder een ijselijke vloek naar de boeffjes, die het projectiel onder daverend gelach opvingen.

"Poepiebroek! Hai poeoeoeoeopiebroek!"

Blijkbaar was er in die dagen geen pedagoog, die zijn leerlingen wees op het minderwaardige een arme straatventer in zijn broodwinning tegen te werken.

De twee Italiaanse orgeldraaiers

Een goede vijf en veertig jaar terug - toen het kostbare orchestrion in onze goede stad nog onbekend was - waren in het hartje der binnenstad twee Italianen woonachtig, die met piano-orgelmuziek de publieke belangstelling voor zich opeisten. Het moet erkend, dat bij de **stotende schettermuziek** der toen op straat spelende orgels, hun muziek werkelijk iets aparts had.

De puntig gesnorde kleine Italiaan, die de slinger van zijn muziekkast wonderlijk vlug draaide, waardoor tegelijk achter een ruitje een band met Italiaanse landschappen voorbij trok, was alleen reeds het observeren waard. Voorts zijn **mottige** vrouw met de grote gouden cirkelvormige oorbellen en de kleurige doek op haar blonde hoofd gespeld, ter completering van haar landelijk Italiaans kostuum.

Zij had een rinkelende tamboerijn in de hand waarop zij de publieke gaven ontving. De bijzondere belangstelling genoot ook een wieg zonder gordijn, waaraan tussen de duwers van het wagenstel een plaats gegeven was. Er lag een baby in, die de moeder onder het "geplanplanplam" der toetsen in het orgellijf, soms de fles toediende.

Zijn collega-landgenoot, die eveneens een piano-orgel bezat, had een bijzonder knappe dochter.

De man had een **Apostelkop**, die hij hoog opgericht hield, als hij zijn repertoire afdraaide. Op zijn grijzig hoofd, droeg hij een heel kleine grijze gleufhoed. 's-Mans gelaat bleef onder het draaien ernstig, evenals dat van zijn als Italiaans landmeisje gekostumeerde dochter.

Op haar mooi gezichtje, met een paar donkere ogen vol beloften, kwam niet het flauwste glimlachje als men haar een zilverstukje in de schelp wierp, die haar welgevormd handje u voorhield. Het enige dankwoord wat dan over haar kersrode lippen kwam, was: "Grazie-tante."

Deze oude orgeldraaiër speelde het liefst zijn repertoire voor de handelskantoren op havens en pleinen. Zijn mooie dochter beklom daar met haar schelp de trappen, of betrad de vestibules der banken. Daar mocht zij vrij binnen treden om het personeel aan de lessenaars haar schelp aan te bieden. Er waren zelfs patroons, die haar tot hun privékantoor lieten doordringen.

Op zekeren dag zag men de oude heer zijn orgel draaien zonder zijn flink gebouwde mooie dochter. De schelp werd toen gehanteerd door zijn vrouw, een **dikke** matrone, zonder het nationale Italiaanse kostuum.

En kort daarna wist "men" te vertellen, dat zich in ons nuchter-zakelijk Rotterdam een brok felgekleurde romantiek had afgespeeld, doordat de beeldschone Italiaanse orgeldraaiersdochter zich met volle toestemming had laten schaken door een schatrijke magistraatszoon.... en dat het paartje reeds in Amerika zat.

Zijne Excellentie de Generaal

Op een avond heb ik tegenover hem gezeten in de rokerige gelagkamer van zijn logement in de Halve Maanstraat. Zijn eerste wantrouwen, dat mij toeloonkte uit zijn felle donkere ogen, was verdwenen door mijn rijksdaalder, die hij direct in een vuil zakje achter zijn half geopende hemdspleet had weg gestopt. Zoals hij daar voor me zat, spaarzaam in zijn rossig-grijs hoofdhaar, de broek met een touw gesjord om zijn mager middel, zijn zieke linkerbeen rechtuit gestoken onder de wankele tafel, was hij mij als vagebond niet zo karakteristiek, als ik hem van de straat kende. Zijn huiselijk négligé maakte hem voor mij minder interessant.

Maar als hij over straat weg strompelde op zijn grove soldatenschoenen, steunend op zijn ruwe stok, een platte pet op zijn **verschooierde** kop, een rode doek om zijn nek geknoopt, waarover dan zijn sik puntte, de fanatieke tronie hooghartig vooruit gestoken, zijn te lange schansloper slobberend om zijn mager karkas en een paar potloden - als camouflage voor zijn bedelarij - vooruit gestoken met zijn groezelig-vuile rechterhand, dan eerst was hij het oer-vagebondentype.

Dan was hij "Zijne Excellentie de Generaal", zoals hij in de onderwereld spottend werd genoemd.

Hijzelf noemde zich Racier. Maar zo heette hij evenmin. De baas achter het kleine buffet, waaraan in bosjes gedroogde scharren de flauwhartige in de verleiding brachten, had twee glazen jenever op tafel geschoven. Raciers* glas was direct leeg en toen hij dat verlies een wjl bepeinsd had, verwisselde hij dat ongemerkt tegen mijn gevuld glas. En na nog enig zwijgen onder het wrijven van de pijnlijke plek aan zijn been, begon hij weer te praten.

"En nou zal 'k je nog vertellen van mijn rol, die ik eens speelde in het leven van de beeldschone Clementine, die hier ook "op 't lozzement" sliep. Het was haar bekend, dat ik de laatste telg ben van dat roemrijke Franse markiezengeslacht, van de heldhaftige stamvader markies Etienne de Chantilly de la Bretagne, die.... en zo kabbelde zijn fantasie maar voort.... Ik ben opgestaan en heb hem de hand gereikt, 't was het juiste moment. Hij stond moeilijk op en drukte de hem aangeboden hand, terwijl hij mij met omfloerste ogen aanzag.

-Racier, sprak ik. Hou je taai. We zien elkander weer.

-Gaaaaaa, sprak hij theatraal. Au revoir! Tot op de Noordsingel....!

Het oliebollevrouwkje

Ook zij heeft een goede vijftig jaar geleden geleefd. Haar domein was de binnenstad.

Zij was een lief-goedig, zindelijk oud wijffe, met een rossig fijn gerimpeld moedergezicht, dat omlijst werd door een kraakheldere wit gestreken neep-

jesmuts.

Om haar smalle schouders droeg zij een omslagdoek met balletjesfranje. Aan haar arm hing een grote tenen mand, waarin zij de door haar gebakken olieballen droeg, bedekt met een hagelwit servet. Zij ventte haar gebak het hele jaar door. Nooit heb ik haar haastig zien lopen. Men kon haar hoofdzakelijk tegenkomen om de Grote Kerk, in de Oppert, onder de Ged. Binnenrotte en de Lange Torenstraat.

Verkopen zag ik haar zelden. Zij zal haar vaste klanten gehad hebben. Met een vriendelijk fijn stemmetje riep zij: "Olieballen met suiker. Ze kosten maar één cent!" Op dat "één cent" legde zij steeds nadruk. Want zo goedkoop was het.

Een heilige, omgloord door een aureool te midden van duister pauperdom en felle broodstrijd.

[bron: website Engelfriet]

[Rob Lambermon, bestuurslid]

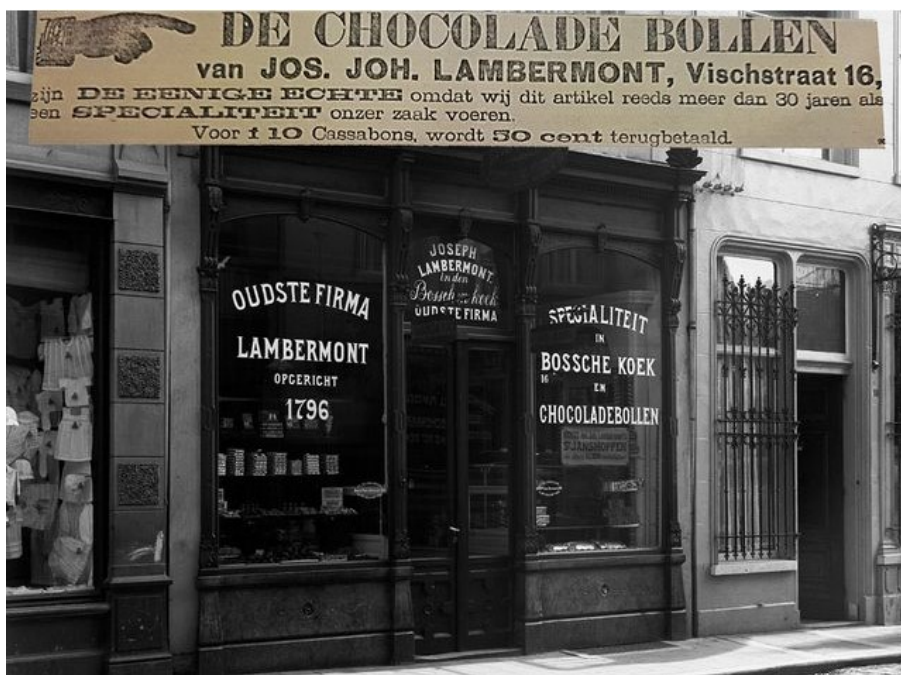
De Chocoladebol

Bij mijn zoektocht naar mijn afkomst en daarbij er voor zorgen dat ik geen fouten zou maken kwam ik er achter dat er drie takken waren met dezelfde achternaam in Nederland, ongeacht of ze nu op het einde met of zonder een t of d geschreven worden. In al deze afzonderlijke 3 takken komen alle verschillende schrijfwijzes voor, terwijl ze van dezelfde voorouder komen. In één van deze takken welke zijn oorsprong heeft in Maaseik ontstaat een bakkersgilde en wordt de Bossche bol uitgevonden. Het bakkers gilde begint al aan

het einde van de 18e eeuw. De bedenker van de Bossche bol is bakker Jos Lambermont in de Visstraat. Volgens een oude foto dateert die bakkerij van 1796. Lambermont had als specialiteit de Bossche Koek en Chocoladeballen

Aan het einde van de 19e eeuw maakten een bakker genaamd Jos Lambermont en zijn Vlaamse vrouw chocoladeballen, een bladerdeeg, gevuld met vla (Crème de pâtissière) en bedekt met chocoladeglazuur. Lambermont en zijn familie voorzagen de Port Boschers al eeuwenlang van baksels: de eerste vermelding van zijn bakkerij dateert uit 1796. Deze chocoladeballetjes, genaamd sjekeladeballen (de Bossche uitspraak van *chocolade*) leken sterk op een andere smakelijke Hollandse snack genaamd een *moorkop* (laten we dat woord niet vertalen), een ander soort bladerdeeg gevuld met slagroom.

Pand van banketbakker Lambermont in de Visstraat 1925-1935 met advertentie uit 1919.

De Vlaamse mevrouw Sprangers *1888 - 1982 kwam op 21-jarige leeftijd naar 's-Hertogenbosch en huwde Jos Lambermont. Hun zaak was gevestigd op het Emmaplein

Jos was de zoon van koekfabrikant Lambermont.

Later verhuisde de zaak naar het pand De Kat, van 1558, in de Visstraat.

Chocoladebollen vertelde mevrouw Lambermont eens, maakten we rond 1900 nog met crème de patissière. In de jaren twintig is pas de chocoladebol met slagroom in gebruik gekomen. Van die lekkernij verkochten we er wel eens 100.000 in één jaar. Dat is alleen maar nog meer geworden.

Mevr. Sprangers voor haar winkel

In de stad spreken ze van sjekelade en erbuiten van Bossche bollen, aldus de in 1980 geïnterviewde mevrouw Lambermont, die in 1911 trouwde met Jos die inmiddels al de zaak van zijn vader had voortgezet.

Het adresboekje van 1897 meldt: J. J. Lambermont, Visschstraat B61 koek- en banketbakker en

Jos. M. Lambermont, Vuchterstraat H28 koek -en banketbakker en zelfs in de Hinthamerstraat zat op C52 A.N.L. Lambermont banketbakker.

Een andere telg uit het bakkersgeslacht Lambermont, Josephus Johannes Lambermont bestierde sinds 1872 de banketbakkerij aan de "Vischstraat 16". Zijn gelijknamige zoon, die hem begin 20ste eeuw opvolgde, adverteert in 1919 meerdere malen dat zijn chocolade bollen de enige echte zijn "omdat wij dit artikel reeds meer dan 30 jaren als een specialiteit onzer zaak voeren".

Er is geen hard bewijs te vinden dat hij ze al zo lang onder die naam verkocht. Maar: van de talloze andere bollenbakkers in de stad verscheen niet één protestadvertentie tegen deze nogal dwingende stelling. Iets wat men toch echt wel deed als een concurrent een onjuiste bewering deed. (Bij gebrek aan media als Twitter en Facebook vocht men destijds onderlinge geschillen soms uit middels advertenties in de krant.)

In de jaren 1930 verhuisde een bakker uit Den Haag ('s-Gravenhage, een van de andere steden in Nederland met een rare naam) genaamd Henri van der Zijde naar Den Bosch en vestigde zich in dezelfde straat. Hij veranderde het recept van Lambermont's sjekeladebol. In plaats van vla gebruikte hij slagroom en echte chocolade in plaats van chocoladeglazuur.

Lambermont kopieerde dit recept, begon deze bollen te verkopen en ze werden een grote hit.

Henri v.d. Zijde en vrouw

[Rob Lambermon, bestuurslid]

Conny's column 39

Is het u ook weleens opgevallen, dat ...

ik tijdens afdelingsbijeenkomsten meestal de boeken koop van de sprekers/ sprekers?

Waarschijnlijk niet. Laten we dat even houden zo.

Al geruime tijd adviseren mensen mij om boeken te lezen via een e-reader of via bookchoise.com of via weet ik wat.... Dan hoeft u niet al die zware boeken te sjouwen, is EEN van de redenen van advies.

Maar dat wil ik NIET!

Hoe heftig kan bovenstaande zin klinken!

Laat mij maar zeulen met dikke pillen (in dit geval: boeken) zodat ik kan genieten van de mooie boekomslagen, de geur van de boeken en het omslaan van de papieren pagina's.

Ik ben ook al jaren lid van een leesclub. Iemand van de club kiest een boek i.v.m. de bespreking en ik -Conny- ga meteen via boekwinkeltjes.com zoeken naar een goedkope, tweedehands versie van het opgegeven boek.

Blij met de bestelling, blij met de verzending en tenslotte blij met het lezen van het boek.

Beter kan ik het momenteel niet beschrijven.

Mijn boeken sorteert ik per thema en de andere boeken sorteert ik alfabetisch in een aparte kast, via de auteurs.

Ik probeer de Stephen King boekenverzameling compleet te krijgen, maar ook al de werken van Simone van der Vlugt en Adriaan van Dis en verder nog de boeken van Tess Gerritsen.

De planken kreunen in de kast, maar ik kreun niet!

Zo heb ik vrijdagavond 22-4-2022 een lezing bijgewoond, gepresenteerd door Jan Brokken.

Over "de tuinen van Buitenzorg". U begrijpt het al: Meteen dat boek gekocht:

Tijdens onze afdelingsbijeenkomst van april het boek van Peter van Breemen "Vader onbekend" aangeschaft en meteen gelezen!

Tijdens onze volgende afdelingsbijeenkomst in mei, komt als spreker Reineke van Wouwe vertellen over haar familiegeschiedenis en over haar uitgegeven boek "De Melksalon" ...

Juist, u begrijpt het, dat wordt het volgende boek in mijn boekenkast!!!

Van links naar rechts:

Conny-Jan Brokken-mevrouw Brokken.

I love it!

[Conny van den Eijnden, bestuurslid]

Colofon

Het bestuur van de afdeling Rotterdam e.o. is als volgt samengesteld:

voorzitter:

Roelof Vennik, tel. 0180-848668
rkvennik@gmail.com

secretaris:

Regina Philip
secretaris-rtm@ngv.nl

penningmeester:

Nico Lambermon, tel 0181-611586
penningmeester-rtm@ngv.nl

bestuurslid / evenementen-commissie:

Conny van den Eijnden, tel. 06-23775384
evenementen-rtm@ngv.nl

bestuursleden:

Rob Lambermon
redactie-rtm@ngv.nl

Leonard van Kessel
leonard.vankessel@ngv.nl

De taken zijn als volgt verdeeld:

Redactie blad 1340: Conny van den Eijnden, Regina Philip,
Janneke van Andel en (foto's) Rob Voogt
e-mail: redactie-rtm@ngv.nl

Eindredactie blad 1340: Rob Lambermon

Ledenadministratie: Nico Lambermon

PR-zaken: Bestuur

Beheer website: Regina Philip

Beheer Facebook: Regina Philip

Afgevaardigden LV: Roelof Vennik en Conny van den Eijnden

Computerzaken: Regina Philip

Website NGV: <https://www.ngv.nl/>

Website NGV-RTM: <https://ngv-rotterdam.nl>

Retouradres:
Sparrenstraat 7
3203 XP Spijkenisse

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

1340

is het jaar waarin op 7 juni Rotterdam stadsrechten werden verleend door graaf Willem IV, en tevens de naam van het afdelingsblad van de Afdeling Rotterdam en Omstreken van de Nederlandse Genealogische Vereniging.